

PAVEL VALACH

ZTRACENÝ AEROPLÁN

Ilustroval Juraj Martiška

Albatros

Ztracený aeroplán

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Pavel Valach
Ztracený aeroplán – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Albatros

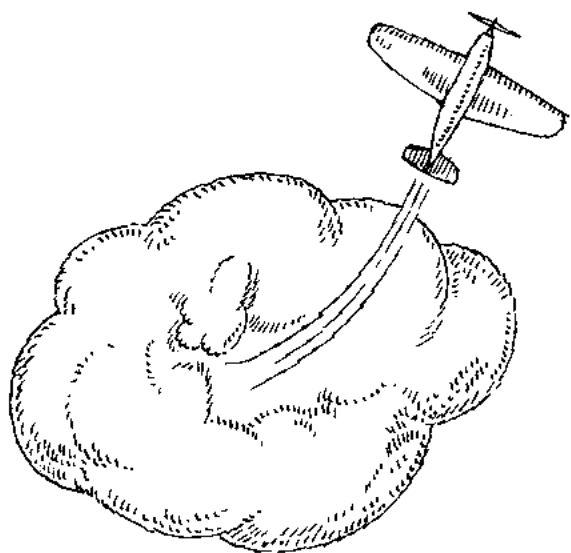
PAVEL VALACH

ZTRACENÝ AEROPZÁN

Ilustroval Juraj Martiška

Albatros

UPROSTŘED NOCI

Té noci nebylo vidět ani na krok. Úzkou pěšinou klikatící se lesem klopýtalo několik mužů. Nesli něco velkého a těžkého. Záda se jim pod tou tíhou hrbila a nohy třásly. Před nimi kráčel vysoký muž, ukazoval cestu a ostatní tiše pobízeli.

„Přidejte, noc netrvá věčně.“

„Snažíme se, šéfe,“ ozvalo se ze tmy udýchané zabručení. „Ale je to strašně těžký.“

„Zaberte, přece jim to nenecháme,“ řekl muž vpředu a ukázal kudy dál.

Kdosi zakopl o kořen stromu, hekl a tiše zaklel. Hned nato škobrtnul jiný muž a zaklel o něco víc.

„Nevidíme na cestu, rozsviňte někdo lampu!“ ozvala se ze tmy prosba.

„Kuš! Měsíc vám svítí dost,“ okřikl je muž vpředu. To si ale krapet vymýšlel. Úzký srpek měsíce se krčil za mraky a nesvítil o nic víc než unavená světluška. Tmu by šlo krájet a každý by tu po pár krocích zabloudil. Naštěstí muž vpředu bydlel nedaleko a znal tu každý kámen, strom i pěšinu.

Dál klopýtali lesem, prohýbali se pod tou tíhou a dech se jim pomalu krátil.

„Ještě že jsou koleje tak blízko!“ řekl muž vzadu.

„Stejně musíme jít ještě jednou,“ odpověděl mu kdosi nespokojeně.

„Zaberte a nemluvte,“ ozval se jiný muž.

A takhle na sebe vrčeli a tiše se pobízeli. Náhle se ze tmy ozval hlas jiný – zvědavý.

„Šéfe, najde to někdo?“

Udělalo se ticho a všichni se rázem zastavili. Každý našpicoval uši, protože tohle ho zajímalo, tohle chtěl vědět taky. Muž, který je vedl, se podíval do nebe a zamýšleně si pohladil velký knír. Pak se usmál, zakroutil hlavou a tiše odpověděl.

„Vyloučeno.“

Tato slova zazněla na lesní pěšině před více než sto lety. Bylo to uprostřed noci roku 1914. Co muži nesli? Pod čím se prohýbali? Proč šli v noci? Odkud a kam šli? To nikdo z nich nikdy nikomu neprozradil, zůstalo to tajemstvím. Jen měsíc na obloze si to pamatuje, ale ten nic nepoví.

PRÁZDNINY

S lunce hřálo tak, jak to o prázdninách dovede, a vzduch voněl dobrodružstvím. Krajinou ujížděl vlak a měl naspěch. Projížděl pole a lesy, s pískotem míjel přejezdy, u kterých stály zástupy aut spěchajících z měst. Ve třetím vagonu, s nosem přitisknutým k oknu, seděl Jakub. Věčně rozčuchaný blondák s hubenýma rukama i nohama. Pozoroval ten ruch za oknem jako zrychlený film a nemohl se toho všeho vynadávat. Po prázdninách měl jít do třetí třídy, ale už teď měl rozumu za dva. Tak to o něm aspoň říkala jeho máma. Ta nemohla jet s ním, musela zůstat doma a chodit do práce. Prý aby byly peníze, že to jinak nejde, že by ráda, a tak všelijak. S tátou byla ještě větší potíž. Toho už několik let Jakub neviděl, a proto si raději říkal, že on musí do práce také. A tak se stalo, že Jakub vyrazil na prázdniny k babičce úplně sám. Měl strach, ještě nikdy tak daleko nejel, ale stejně se na tyhle prázdniny ohromně těšil.

Vedle Jakuba stál papírový kufr polepený obrázky velbloudů a pyramid. V něm měl svačinu, trenýrky, trička, tenisky, krátké kalhoty, pyžamo a další věci, které mu máma nabalila. Jakub vůbec netušil, proč se musí táhnout s takovou hromadou zbytečností. Jemu by stačila jedna jediná věc a ta si hověla v přihrádce nad jeho hlavou. Co to bylo? Letadlo. Dá rozum, že ne opravdo-

vé. Tohle dostal k Vánocům a měl z něho obrovskou radost. Málem se jim pod stromeček nevešlo. Ale to bylo spíš tím, že měli malý stromek.

Do kupé nakoukla průvodčí Iveta. „Všechno dobrý?“ zeptala se starostlivě.

Jakub přikývl. V poledne, kdy ho máma posadila do rychlíku, se průvodčí jmenoval Karel. Vypadal jako hromotluk, sotva prošel dveřmi, mluvil jako ze sudu, ale byl ohromně hodný. Ukázal Jakubovi lokomotivu, poštovní vagon i vůz,

kde lidé jedli a pili. Tam měli strašně dobrou limonádu. Pak Jakub přestoupil do tohoto vlaku a tady se průvodčí jmenuje Iveta.

Všemu se směje a děsně se přitom zubí. Má se postarat, aby Jakub vystoupil u babičky v Jahodově. Ani o stanici dřív, ani o stanici později.

Přesně v Jahodově. Každou chvíli Iveta strčí hlavu do kupé, vycení zuby a ptá se, jestli je všechno dobrý.

Jako kdybych byl nějaké mrně, pomyslel si Jakub. Vždyť už půjdu do třetí třídy a umím napsat všechna písmena.

Tedy mimo velkého Q, ale to možná neumí ani pan ředitel.

Za oknem přibýlo kopců a údolí. Vlak se mezi nimi proplétal a občas se zahoukáním projel tunelem. Cesta ubíhala a ze svačiny zbylo Jakobovi akorát rajče. Dveře do kupé se otevřely.

„Jdu si s tebou popovídat,“ zazubila se průvodčí Iveta a sedla si naproti. „Těšíš se na prázdniny?“

Jakub prudce zakýval hlavou.

„Jedeš k babičce, vid’?“

Jakub opět pokýval hlavou.

„No, moc výřečný tedy nejsi,“ usmála se Iveta.

„Já budu pilot,“ vyhrkl Jakub a ukázal na letadlo.

„Opravdu?“ zubila se Iveta, „tak to příště na prázdniny poletíš.“

Teď už se smál i Jakub. Poznal, že si z něj průvodčí dělá legraci.

„A svezeš mě?“ vyzvíдалa Iveta. „Mě ještě žádný mužský letadlem nesvezl.“

„Svezu, proč bych nesvezl,“ sliboval Jakub, i když si vůbec nebyl jistý, za jak dlouho se tím pilotem stane.

Vlak začal brzdit. Iveta vykoukla ven a řekla: „Ještě pár zastávek a jsi u babičky. Nikam nechod, přijdu si pro tebe.“ Vyklouzla z kupé a spěchala uličkou pryč.

Jakub byl od té chvíle jako na trní. Pokaždé když vlak jen trochu přibrzdil, vyskočil, chytil kufr a postavil se ke dveřím kupé. Střídavě tiskl nos na okno a vyhlížel Jahodov, nebo tiskl nos ke dveřím kupé a vyhlížel průvodčí Ivetu. Když ho to pobíhání zmohlo, sedl si a bylo mu smutno. Uvěřil, že průvodčí Iveta na něj dočista zapomněla, Jahodov dávno přešli a on se bude muset

vrátit zpátky do města. Z prázdnin u babičky nebude nic, jen ta dlouhá cesta vlakem. Ale dopadlo to jinak.

Vlak začal zpomalovat. V tu chvíli se rozlétly dveře od kupé a v nich stála průvodčí Iveta. Zubila se od ucha k uchu a hlásila: „Stanice Jahodov! Vystupovááát – neotálet – za mnóóóu!“ Chytila Jakubův kufr a spěchala uličkou pryč. Jakub na nic nečekal a běžel za ní. Ještě si nechat utéct průvodčí, nestihnout vystoupit a prošvihnout prázdniny. To by tak scházelo!

Vlak ještě brzdil, ale průvodčí Iveta už otevřela dveře a mávala. Zaskřípalo to, pod podlahou něco hrklo a vlak zůstal stát. Průvodčí kohosi na nástupišti pozdravila a podala mu kufr. Jakub se nedočkavě protáhl ke dveřím a pán v modré uniformě ho chytil a postavil na zem. Konečně Jakub uviděl babičku. Bílé vlasy spletené do drdůlku jí od minulých prázdnin zbělaly o něco víc. Taky se zdálo, že je babička o malinko menší. Ale možná to bylo trochu jinak.

„Ty jsi vyrostl,“ radovala se babička a cuchala mu už tak rozčuchané vlasy.

Pak se obrátila na průvodčí Ivetu a hezky jí poděkovala.

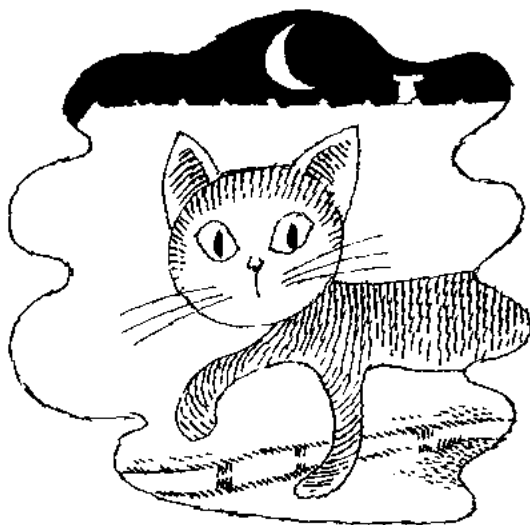
„Ale to nestojí za řeč,“ mávla rukou průvodčí. „Já mám slíbeno...“ Vtom se zarazila, otočila na patě a zmizela ve vlaku. Než by řekl švec, byla zpátky a držela letadlo. „Ještě tohle, pilote!“

Jakubovi se rozzářily oči, vzal letadlo do náruče a starostlivě hladil místa spletená leukoplastí.

Pán v uniformě ukazoval na Jakuba a cosi vyprávěl babičce. Ta přikyvovala, drdůlek jí na hlavě poskakoval a taktéž mu cosi vyprávěla. Jakub stál mezi nimi,

poslouchal to ševlení hlasů a byl rád, že dojel. Vtom průvodčí Iveta začala pokašlávat, jako by jí zaskočil bonbon. Když si toho pán v uniformě všiml, zeptala se ho: „Pojedeme, pane přednosto stanice?“

„Ale jistě,“ rozpomenul se pán v uniformě. Poodešel o tři kroky blíž k lokomotivě, stoupl si do pozoru, zapískal, vytáhl z podpaží plácačku a zvedl ji vysoko nad hlavu. Vlák zasyčel, cukl sebou a dal se do pohybu.

Průvodčí Iveta zamávala, naposled se zazubila a zabouchla dveře.

„Tak to bychom měli,“ řekl pán v uniformě, když se poslední vagon ztratil v zatáčce. „To byl dnes poslední vlak. Ještě zvednu závory, pozamykám a sejdem se před nádražím.“ Vzal kufr a byl pryč.

Babička Jakobovi vysvětlila, že ten pán v uniformě je přednosta stanice Jahodov. Stanice tak malé, že je tu přednosta jen ve dne a v noci tady běhá jen pár koček. Navíc je to její dobrý kamarád a bude tak hodný a odveze je domů autem. Pak se ptala, co je nového, jaká byla cesta, a než došli před nádraží, přednosta stanice tam už čekal.

Nasedli do auta. Pan přednosta s babičkou dopředu a Jakub se svým kufrem a letadlem dozadu. Pan přednosta dostal od babičky za to, že je tak hodný, velkou krabici. Otevřel ji a usmál se. Byla plná buchet! Neodolal, chvíli vybíral a nakonec si vzal makovou. Hned se do ní zakousl. Nastartoval, zakvedlal řadicí pákou a s plnou pusou zahuhlal: „Tak jedem!“

SEN

Přednosta stanice neměl ledajaké auto. On měl takového automobilového dědečka. Jeho vozidlo pamatovalo dobu, kdy se benzin doléval zahradní konví a na silnicích nebyl asfalt, ale jen uježděný štěrk. Také jste cestou nepotkávali mercedesy a fordy, ale spíš krávy a koně. Nikdo se však panu přednostovi nesmál a netroubil na něj, že se po silnici loudá. Právě naopak. Každý hned zpomalil, smál se a mával. Nejednen řidič panu přednostovi jeho automobil tak trochu i záviděl. Ale to hlavní – auto pana přednosty nemělo střechu. A to se Jakobovi líbilo ze všeho nejvíc.

S rachotem opustili parkoviště před nádražím a vyjeli na silnici. V motoru to trošku chrastilo, zepředu to skřípalo a zezadu skučelo. Sedadla byla tvrdá jako na horské dráze, až z nich bolel zadek, a všecko se to houpalo jako v lunaparku. Ale nic z toho Jakobovi nevadilo. Právě naopak. Byl šťastný a za nic by neměnil. Takhle by měly začínat každé správné prázdniny! Na to by měl existovat zákon nebo nějaká vyhláška.

Pan přednosta spokojeně točil volantem, vousy měl zaprášené od cukru a pomlaskával si, jak jsou ty buchty dobré. Bez přestání chválil babičku, že by takovou dobrotu mohla péct třeba i králům. Vítr svištěl kolem uší a stromy nad hlavou ubíhaly kamsi dozadu a Jakub byl rád, že mu začaly prázdniny.

Pak mu ztěžkla víčka, svět se zhoupł a potemněł. Ale silnice ani auto za to nemohly. To únava ho zmohla. Hlava mu klimbla na prsa a všechen hlomoz jako mávnutím kouzelného proutku ustal. Než pan přednosta dojedł první buchtu, spal Jakub jako dřevo.

Dojeli k přejezdu a zastavili. Na semaforu blikala střídavě červená světla a závora byla dole. Měl jet vlak. Pan přednosta začal s plnou pusou brblat:

„Já, zaměstnanec drah, přednosta stanice Jahodov, po tolika letech služby, já přece nebudu čekat na vlak. To přeci nejde.“ Mračil se na závoru a vrtěl se přitom, jako by mu byla uniforma malá. Nakonec řekl: „Vezme-me to zkratkou.“

Zahrkal řadicí pákou, šlápl na plyn a provedl cosi šíleného. Něco, co by nikdo a nikdy neměl dělat. Objel závoru a vjel na koleje.

V tom okamžiku zmizelo přední sklo i všechny dveře. Kola se změnila na malá kovová kolečka, která přesně zapadla do kolejnic. Když jste se podívali pod nohy, byly tam šlapky. Stejně jako jsou u jízdního kola. Jen Jakub se musel postavit, aby na ně dosáhl. Před panem přednostou už nebyl volant, ale jen takové madlo k držení s malou trumpetkou a kouskem svíčky pro jízdu za tmy. Než se kdo nadál, celé auto se proměnilo v železniční drezínu.

„Tak jedem!“ vykřikł pan přednosta a babička zatriubila na trumpetku. I když ono to víc kvákalo, než triubilo. Takže spíše zakvákala na trumpetku. Všichni se opřeli do šlapek a vyrazili.

Pan přednosta šlapal a něco veselého si pobrukoval. Babička šlapala, sukně se jí natřásala na kolenou

a broukala si to samé. Jakub šlapal, ale celé mu to připadalo divné – takové hodně praštěné. I když nakonec proč ne? Proč by nemohl přednosta stanice jezdit domů drezínou.

Nejeli dlouho ani daleko a pan přednosta zvolal: „Á, pan kolega!“

A opravdu. Před nimi vedle kolejí stál jiný přednosta stanice a držel nad hlavou zvednutou plácačku červeným dopředu. Všichni tři přestali šlapat a drezína pomalu dojela. Stál tu přednosta stanice, který jako by z oka vypadl tomu našemu. Modrá uniforma, pod ním vousy, jen neměl v puse buchtu. Zpoza přednosty vyskočila průvodčí Iveta, zazubila se a zeptala se: „Není mezi vámi letec?“

„Není prosím pěkně,“ odpověděla babička. „Ale mohla bych vám nabídnout makovou buchtu. Ta by vám mohla pomoci.“

Průvodčí Iveta si vzala buchtu a zakousla se do ní. Pomlaskávala si a zubila se s plnou pusou máku.

„Vezměte si taky,“ pobídla babička toho cizího pana přednostu.

Ten se nenechal dvakrát prosit a vybral si jednu zvlášť naducanou. Zakousl se do ní, nestihl ani polknout a oči se mu rozzářily.

„To je dobré, moc dobré,“ huhlal s plnou pusou. „To je královsky dobré.“

„Tak snad bychom mohli jet, pane kolego,“ řekl náš pan přednosta.

Ten cizí pan přednosta vytáhl píšťalku a zkusil zapískat k odjezdu. Ale místo pískotu z píšťalky vylétla jen maková zrnka.

„Jako by se stalo, pane kolego,“ řekl shovívavě náš pan přednosta.

Babička zakvákala na trumpetku, všichni se opřeli do šlapek a jelo se dál. Cizí pan přednosta s průvodčí lvetou za nimi volali slova díků a babička s Jakubem jim na oplátku mávali.

Přejeli výhybku, minuli semafor a stál tam další pan přednosta s červenou plácačkou. Nachlup stejný jako ten první i ten náš přednosta. Za ním se krčila průvodčí lvetu – jen vyskočit. A všechno se to opakovalo. Pane kolego sem, pane kolego tam. Neení mezi vámi letec? Nedáte si buchtu? Tak snad abychom jeli. A nakonec makové pískání. Všechno do puntíku stejně. Jeli dál.

Pan přednosta, babička a Jakub se opírali do šlapek, jen se pražce pod nimi míhaly. Slunce zašlo za obzor a začalo se šerit. Tmy přibývalo a pomalu nebylo vidět na cestu. Ale drezíně to nevadilo, ta jela, kam ji koleje vedly. Nestačili se ani pořádně rozjet a byl tu další kolega, další zubatá průvodčí lvetu a všechno se to opakovalo. Jako by v kině pouštěli ten samý film stále dokola.

Zásoba babiččiných buchet se začala tenčít. Jakubovi se sbíhaly sliny, ale zatím se na něj buchty nedostalo. Zato přednosta stanice si je do pusy ládoval po dvou. Navíc každou chvíli dostali po jedné buchtě cizí přednosta stanice a zubatá průvodčí lvetu. Jakub jim to přál, ale aspoň jednu buchtu by si dal taky.

Nakonec se setmělo tak, že nebyl vidět ani měsíc, ani hvězdy. Jakub si dokonce neviděl ani na nos. Když chtěl zjistit, jestli ho ještě má, musel si na něj sáhnout. Taková byla tma. Pan přednosta zpomalil, zašátral po